

Mijn naam was  
Sylvia



Mijn naam was  
Sylvia

Marianne van Buitenen

Auteur: Marianne van Buitenen  
Coverontwerp: M. Crama  
ISBN: 9789463183543  
© Marianne van Buitenen

## Proloog

*Doodgaan zonder het zelf in de gaten te hebben. Het is op z'n zachtst gezegd een bizarre belevenis te noemen. Toen het mij overkwam raakte ik merkwaardig genoeg niet onmiddellijk in paniek. Tot mijn eigen verbazing overviel mij allereerst een gevoel van herkenning. Het was alsof ik midden in een lucide droom zat, mij realiseerde dat ik sliep en vervolgens eenvoudigweg verder droomde. De schokkende waarheid drong dus bepaald niet meteen tot me door. Tijdens mijn leven had ik al enige ervaring gekregen met lucide dromen, daardoor maakte ik mij in eerste instantie niet eens ongerust.*

*Ondanks dat, begon zich toch al tamelijk snel een onheilspellend gevoel aan mij op te dringen. Eén van de voor mij meest kenmerkende eigenschappen van lucide dromen was dat ik ze maar heel kort kon vasthouden. Deze droom duurde echter allesbehalve kort, hij duurde lang. Onrustbarend lang zelfs, veel langer dan ik ooit had meegemaakt. Terwijl mijn verwarring toenam, kon ik de gedachte die ik uit alle macht probeerde te onderdrukken niet langer negeren.*

*Zodra mijn weerstand tegen het zichzelf steeds sterker opdringende gevoel afnam, overviel de gedachte mij in volle hevigheid; was ik misschien niet gewoon... dood!*

# 1

Eigenlijk was het nogal slordig, bedacht ik naderhand, om te overlijden zonder het door te hebben. Ik was zesentwintig jaar oud, bij mijn volle verstand en allesbehalve naïef. Je zou kunnen denken dat zoiets als doodgaan mij niet ongemerkt zou kunnen overkomen. Desalniettemin was dat precies wat er gebeurde, mijn leven was afgelopen voordat ik er erg in had.

Het gebeurde op een prachtige zonnige dag in het vroege voorjaar. Volgens mij was het een woensdag, want dat was de dag waarop ik meestal inkopen ging doen voor mijn webshop.

Maar goed, laat ik niet op de zaken vooruit lopen. Ik zal je mijn verhaal vertellen, zodat ook jij te weten komt wat mij op deze dag overkwam. Laat mij je vergezellen naar mijn verleden. Zowel naar de tijd die vooraf ging aan mijn sterfdag, als naar de gebeurtenissen waarin ik terecht kwam na het plotselinge en onvrijwillige verlaten van mijn lichaam.

Mijn naam in het stoffelijke leven was Sylvia en ik had een nogal teleurstellende jeugd achter de rug. Misschien dat ik mij daardoor niet zo makkelijk kon hechten aan anderen. Telkens wanneer ik dacht dat ik iemand kon vertrouwen en mij voorzichtig begon open te stellen, kwam ik toch weer van een koude kermis thuis.

Waarschijnlijk ben ik niet onder een gelukkig gesternte geboren, mijn start in het leven was al niet bepaald geweldig. Mijn biologische moeder was een aan drugs verslaafde prostituee, die mij nog voor mijn eerste verjaardag had afgestaan. Aan haar heb ik dus geen enkele herinnering. Het zal niemand verbazen dat ik ook nooit heb

geweten wie mijn vader was. Hoogstwaarschijnlijk was mijn komst eenvoudigweg een ongelukje en wel een ‘bedrijfsongelukje’. Dat nam ik dan gemakshalve maar aan, want ik kan mij niet voorstellen dat mijn moeder destijds bewust heeft besloten om een kind op de wereld te zetten. De omstandigheden waarin zij verkeerde, door haar beroep en de drugsverslaving, waren daar immers allerminst geschikt voor.

Gelukkig werd ik tamelijk snel geadopteerd door een echtpaar dat zelf geen kinderen kon krijgen. En ik moet zeggen, bijna tot mijn tiende jaar heb ik een vrij onbezorgde jeugd gehad. Ik heb altijd geweten dat ik geadopteerd was, daar hoefde ik gelukkig niet op een vervelende manier achter te komen. Mijn adoptieouders waren vriendelijke mensen. Ik hield van hen en zij hielden van mij alsof ik hun eigen kind was. Dat vertelden ze mij tenminste altijd, ik had geen enkele reden om hen niet te geloven.

Helaas veranderde alles toen mijn vader vreemd begon te gaan. Dat wil zeggen, hij had één vriendin, maar dat was meer dan genoeg om de rust in ons gezin volledig te verstoren. Mijn moeder had het niet zien aankomen, was vreselijk overstuur en voelde zich diep gekwetst. Tot mijn intense opluchting eiste zij niet onmiddellijk van hem dat hij vertrok. Na enkele dagen leek zij zich er zelfs bij neer te leggen. Wel hield ze mijn vader constant voor dat zijn verliefdheid maar een bevlieging was. Mij stelde ze zo goed mogelijk gerust, door mij keer op keer te verzekeren dat hij wel weer bij zinnen zou komen.

In het begin woonde mijn vader dus nog gewoon thuis en voor de buitenwereld waren we nog steeds een gelukkig gezinnetje. Ik hoopte uit de grond van mijn hart dat alles weer goed zou komen. Daarom deed ik mijn uiterste best

om me als een ideaal kind te gedragen. Dwars tegen mijn eigen gevoel in en ondanks de soms heftige ruzies thuis, bleef ik het lieve, gehoorzame en vrolijke dochtertje spelen. Zo jong als ik was, bedacht ik al dat ik misschien voor hen de reden zou kunnen zijn om bij elkaar te blijven. Als ik er maar voor zou zorgen dat ze mij lief bleven vinden en geen last van mij hadden, dan kwam het vast weer in orde.

Ik was dan ook dolblij dat mijn aanpak op een gegeven moment leek te werken. Mijn moeder werd in ieder geval wat vrolijker en begon moeite te doen om mijn vader weer te boeien. Ze verfde haar lange donkerblonde haren roodbruin, de vriendin van mijn vader had dezelfde haarkleur, gedroeg zich levendiger en ging zich ook jeugdiger kleden. Er werd ineens weer gelachen in huis en gedurende een aantal maanden leek haar strategie behoorlijk succesvol. Mijn vader bleef vaker thuis dan voorheen en hij nam haar weer af en toe mee naar zakenfeestjes en naar zijn vrienden. Dit was iets dat hij al geruime tijd niet meer had gedaan. Dat hun aandacht voor mij daardoor op een laag pitje kwam te staan nam ik voor lief. Het belangrijkste voor mij was dat het weer goed kwam tussen hen. Die aandacht voor mij zou dan wel weer komen, hield ik mezelf voor. Ik was er weliswaar niet geheel gerust op, maar nam mezelf voor om te doen wat ik kon.

Daarom liet ik niet merken dat ik bang was op de avonden dat zij samen de deur uit gingen en ik helemaal alleen thuis achterbleef. Ik lag dan urenlang klaarwakker in mijn bed te woelen. Toch ik hield mij slapende zodra ik hen thuis hoorde komen, omdat ze na thuiskomst altijd even een kijkje namen om de hoek van mijn kamertje. Pas wanneer ze mijn slaapkamerdeur achter zich sloten en ik mij weer veilig voelde, durfde ik te gaan slapen. Ik was zo enorm

opgelucht dat ze weer samen op stap gingen, dat ik het niet wilde verpesten door te gaan zeuren. Dat ik het heel beangstigend vond om tot diep in de nacht alleen thuis te zijn, heb ik altijd voor hen verborgen gehouden. Ik bleef perfect in mijn rol om de sfeer in huis vooral maar goed te houden.

*Het duurde nog jaren voordat ik mij realiseerde, dat het erg onverantwoordelijk van hen was om zo'n jong kind helemaal alleen thuis te laten.*

## 2

De bom barstte op een zondagochtend. Mijn vader was die nacht niet thuisgekomen en mijn moeder werd steeds nerveuser en bozer. Ze ijsbeerde alsmaar rond in huis, terwijl ze de ene na de andere sigaret opstak. Uiteindelijk hoorden we hem om 'n uur of elf de voordeur openen en binnenkomen. Hij deed erg lang over het ophangen van zijn jas aan de kapstok, waarna hij nogal behoedzaam de huiskamer binnenstapte. Zodra ik de uitdrukking op zijn gezicht zag, begreep ik dat er iets ging gebeuren. Hij keek heel ernstig, wist zich overduidelijk geen raad met zijn houding en keek ons nauwelijks aan.

“Ik, èh...” begon hij terwijl hij midden in de kamer bleef staan, “moet je iets vertellen.” Nu keek hij mijn moeder wel aan en leek geen erg meer te hebben in mijn aanwezigheid.

“Sylvia,” zei mijn moeder, haar stem klonk ijzig kalm, “ga naar je kamer en doe de deur achter je dicht.”

Ik protesteerde niet en verliet de huiskamer. Als er op deze toon tegen mij gesproken werd kon ik maar beter doen wat er werd gezegd. Terwijl ik zachtjes de trap opliep bleef het stil beneden. Ze wilden waarschijnlijk horen dat ik echt naar boven ging. Dus stampte ik wat harder op de laatste traptreden, liep mijn kamertje in en sloot duidelijk hoorbaar de deur achter mij.

Zodra ik binnen was pakte ik mijn hoofdkussen, omklemd het stevig en ging met opgetrokken benen op mijn bed zitten. Het gesprek begon blijkbaar rustig, want het duurde even voordat ik iets hoorde van wat zich beneden afspeelde. Langzaam maar zeker begonnen de door de deur gedempte stemmen luider te klinken, ik verstond echter nog steeds niet wat er gezegd werd. Mijn hart klopte in mijn keel en mond voelde droog aan. Ik had net moed verzameld en was

voorzichtig van mijn bed afgestapt om aan de deur te gaan luisteren, toen het kabaal begon.

Het plotselinge gekrijs van mijn moeder overviel mij. In paniek sprong ik weer op mijn bed en maakte mezelf zo klein mogelijk. Ik greep naar mijn kussen en duwde het tegen mijn mond om niet te gaan gillen.

“Vuile hufter,” hoorde ik haar schreeuwen, “hoe haal je het in je stomme kop om...”

De rest van wat ze zei werd voor mij onhoorbaar door het geluid van iets dat met een klap omver viel en van brekend glaswerk. Het was de kleine bijzettafel, begreep ik in een flits, waar mijn verzameling mooie sierflesjes op stond.

“Kijk toch eens wat je doet, trut,” riep mijn vader.

Hevig ontzet kneep ik mijn ogen dicht en duwde mijn vingers stevig tegen mijn oren. Ik wilde niets meer zien of horen. Nog nooit had ik mijn ouders zo hard en ongeremd tegen elkaar tekeer horen gaan.

Voor mijn gevoel heb ik urenlang ineem gedoken op mijn bed gezeten, tot ik aarzelend de druk op mijn oren durfde te verminderen en mijn ogen opende. Pas op dat moment voelde ik dat mijn ogen en wangen nat waren. Blijkbaar had ik gehuild zonder er erg in te hebben. Snel wreef ik mijn ogen droog met de mouw van mijn vest en ging rechtop zitten. Het was stil geworden beneden. Zo stil zelfs dat ik mij afvroeg of mijn ouders nog wel thuis waren.

Nadat ik nog even had zitten luisteren en niets meer hoorde, ging ik uiteindelijk naar beneden. Mijn vader was verdwenen, mijn moeder vond ik in de keuken. Ze zat aan de keukentafel, had een halfvol wijnglas in haar hand en keek alleen even op toen ik binnenkwam.

“Dat is waar ook,” zei ze met een diepe zucht terwijl ze haar hoofd weer van mij wegdraaide, “jij bent er ook nog.”

Ik wist niet hoe ik moest reageren en bleef als versteend staan waar ik stond.

“Laat ik het je maar gelijk vertellen,” ging ze even later verder, “je vader is vertrokken en hij komt niet meer terug. Morgen komt hij alleen nog even langs om zijn spullen op te halen.”

Er viel een stilte. Omdat ik niets zei keek ze weer in mijn richting en trok haar wenkbrauwen vragend op.

“Ben ik niet lief genoeg geweest?” fluisterde ik onzeker.

Mijn moeder gooide haar hoofd lachend naar achteren. Het was geen lach die ik van haar kende, het klonk als een boze lach. Ik vond het eng, werd er bijna bang van en deinsde een stukje achteruit.

“Welnee,” zei ze uiteindelijk, “dat is het helemaal niet. Het is dat mokkel van ‘m, hij heeft haar zwanger gemaakt en nu krijgen ze samen een kindje. Leuk hè!” voegde ze er spottend aan toe.

Ik had nog nooit van een mokkel gehoord, maar ik begreep dat het over de vriendin van mijn vader ging. Vanaf dat moment wist ik zeker dat ons gezin voorgoed uit elkaar zou vallen.

### 3

Het ging nog sneller dan ik gedacht had. Mijn moeder raakte aan de drank en rekende er gewoon op dat ik, een tienjarig meisje, overal voor kon zorgen. Boodschappen halen ging nog wel, maar verder liep alles geheel in de soep. Alleen al omdat er geen enkele rekening meer werd betaald. Dat viel natuurlijk op en ook mijn school had blijkbaar alarm geslagen.

In no time greep de kinderbescherming in. Ik kan mij niet meer precies herinneren hoe alles in z'n werk ging, maar ik werd op een gegeven moment door mijn vader meegenomen naar zijn nieuwe woning. Elsa, zijn vriendin, zag dat absoluut niet zitten. Ze was zwanger en wenste niet te worden opgescheept met een kind waar ze helemaal niets mee had. Ook mijn vader was mij liever kwijt dan rijk. Ik verstoorde zijn droom van een nieuw leven en een gezin met eigen kinderen. In zijn gedachtewereld hoorde daar geen geadopteerd kind meer bij.

Om van mij af te kunnen komen, een andere reden had hij niet, is hij toen op zoek gegaan naar mijn biologische moeder. Ondertussen was ik mijn vertrouwen in de weinige mensen om mij heen geheel kwijtgeraakt. Ik rekende op niets of niemand meer en was een vroegwijs meisje geworden dat haar kinderlijkheid vrijwel geheel had verloren.

Ben, mijn adoptie vader die ik inmiddels bij zijn voornaam moest noemen omdat hij zich anders zo oud voelde, had vrij vlot de nodige informatie over mijn biologische moeder gevonden. Ik kreeg het van hem te horen op een tamelijk voorzichtige en haast vaderlijke manier, dat moet ik hem nageven.

Mijn echte moeder bleek niet meer in leven te zijn. Ongeveer twee jaar nadat ze mij had afgestaan, was zij met haar fiets onder een tram terecht gekomen. Er was geen redden meer aan, ze was ter plekke overleden.

Hoewel ik geen verdriet had over haar dood, ik had haar immers nooit gekend, schokte het mij wel. Het gevoel dat ik alleen op de wereld was werd nu wel heel erg sterk. Ik had geen familie, er was geen mens die van mij hield of zelfs maar belangstelling voor mij had. Het verbaasde mij niet. Al in mijn vroege jeugd had ik regelmatig vrij sterke voor gevoelens. Diep in mijn achterhoofd heb ik altijd geweten dat iets dergelijks mij zou overkomen. Daardoor kon ik er min of meer mee omgaan, al viel het eigenlijk veel te zwaar voor een kind van mijn leeftijd.

De halfslachtige poging van Ben om mij dan toch maar aan zijn nieuwe gezin toe te voegen mislukte jammerlijk. Het klikte absoluut niet tussen mij en Elsa. Ik kon haar ook echt niet als mijn nieuwe moeder zien. Ze was de tweede vrouw van mijn adoptie vader. Dat zou haar voor mij dan een soort van adoptie-stiefmoeder, of zoiets, moeten maken. Dat zag ik niet zitten en zij al helemáál niet!

We maakten elkaar het leven behoorlijk zuur. Ik prepuberde in die periode al een tijdje en de situatie werd compleet onhoudbaar. De poging werd dus opgegeven en ik kwam in een pleeggezin terecht.

*Enkele pleeggezinnen en ongeveer negen jaar later, kreeg ik tegen alle verwachting in toch nog een tamelijk prettig leven.*

Na een mislukte middelbare schooltijd, meerdere flutbaantjes en een sociaal leven dat nergens op leek, kreeg ik op negentienjarige leeftijd een tijdelijke aanstelling bij een drogisterij. Het was de bedoeling dat ik hier maar vier weken zou werken. Ik had het baantje gekregen om één van de drie winkelmedewerksters gedurende haar extra lange vakantie te vervangen. Het werken in deze geweldig gezellige winkel beviel me zo goed, dat ik mij na drie dagen al voornam om hier een vaste baan te krijgen. Ik begreep maar al te goed dat ik slechts vier weken de tijd had om mezelf min of meer onmisbaar te maken voor Manon, de eigenaresse van de winkel.

Mijn taak bestond voornamelijk uit het bijvullen van de vakken, de artikelen netjes neerzetten wanneer de klanten er een zootje van hadden gemaakt en het zorgen voor de koffie. Daar leek weinig eer aan te behalen, maar ik greep mijn kans om meer dan alleen dat te doen.

Ik was 's morgens dan ook steevast de eerste medewerkster die kwam opdagen. Dat viel al meteen goed bij Manon. Om half negen, het moment dat zij aankwam bij de winkel, stond ik haar buiten al op te wachten. Mijn collega's kwamen meestal pas tegen negen uur binnen. Op dat tijdstip was ik al aan het werk. Bovendien had ik dan even de tijd gehad om een praatje te maken met Manon. Ik kon goed merken dat ze zoiets waardeerde.

Tijdens het bijvullen van de vakken en het herschikken van de artikelen, lette ik zorgvuldig op waar alles stond en waar de producten voor dienden. In de avonden verdiepte ik mij urenlang, via het internet, in de eigenschappen en gebruiksaanwijzingen van de artikelen die bij ons verkocht werden. Het duurde niet lang tot ik de klanten advies kon

geven terwijl ik bezig was in de winkel. Het ontging Manon niet, constateerde ik. Zij knikte mij af en toe bemoedigend toe wanneer ik een klant had geholpen, dat was een hoopvol teken.

Het was mij al vanaf dag één opgevallen dat Angela, een van mijn collega's, het niet zo heel erg naar haar zin had bij ons. Ze liep vaak de kantjes er vanaf, had weinig contact met de anderen en Manon ergerde zich regelmatig aan haar. Hoewel ik het 'n beetje geniepig van mezelf vond, besloot ik dat in mijn voordeel te gebruiken. Ik aasde op de baan van Angela, die volgens mij beter bij mij dan bij haar paste. Er kwam een idee in mij op dat volgens mij een goede kans van slagen had. Allereerst begon ik haar heel vriendelijk te benaderen en vervolgens werd ik (min of meer) vertrouwelijk met haar. Bij mijn adoptieouders had ik al ervaren hoe eenvoudig het was om mezelf anders voor te doen dan ik was. Ik was het overduidelijk nog niet verleerd, Angela koesterde geen enkele argwaan. Last van gewetensbezwaren had ik niet, want ze was een allesbehalve goede of aardige collega. Bovendien was ze tamelijk achterbaks, maar dat kwam mij juist heel goed van pas. Deze onsympathieke eigenschap sloot perfect aan bij mijn plan.

Omdat Angela wist dat ik alleen maar een tijdelijk contract bij de drogisterij had, vond ze het niet vreemd dat ik op zoek was naar vacatures. Ik betrok haar er zoveel mogelijk bij en vertelde dat ik op zoek was naar een écht leuke baan. Zodra ik een advertentie had gevonden, en dat waren er drie in korte tijd, liet ik die onmiddellijk aan haar zien. Terwijl ik enthousiast vertelde over de vacatures die ik had gevonden, deed ik alsof zo'n beetje alles beter zou zijn dan het baantje dat ik nu had. Daadwerkelijk solliciteren naar

deze banen deed ik niet, maar dat vertelde ik er niet bij. Mijn boodschap aan haar was steeds dat ik ‘helaas niet was aangenomen’. Al snel merkte ik dat Angela, die sowieso niet tevreden was met haar baan, met groeiende belangstelling mijn zogenaamde banenjacht volgde.

Tegen de tijd dat ik nog maar één week te werken had bij Manon, vond ik tot mijn grote opluchting een vacature die perfect geschikt was voor mijn doel. Men had iemand nodig voor een nieuw te openen parfumeriezaak in een buitenwijk van de stad. Het ging over een baan als verkoopmedewerkster. Deze advertentie knipte ik zorgvuldig uit en nam ik de volgende dag meteen mee naar mijn werk.

“Kijk eens Angela,” zei ik tegen haar in de koffiepauze. “wat een geweldige vacature ik nu heb gevonden.” Ik haalde de uitgeknipte advertentie uit mijn broekzak en overhandigde haar het papiertje. “Dit is zonder meer de beste vacature die ik tot nu toe ben tegengekomen,” ging ik enthousiast verder, “deze baan móet ik gewoon hebben. Als ik dit niet ga proberen krijg ik er spijt van voor de rest van mijn leven!”

Langzaam en zorgvuldig las Angela de vacature door. “Ja, dat ziet er inderdaad veelbelovend uit,” zei ze uiteindelijk. Ze gaf mij de vacature terug, daarna zweeg ze.

“Wat is er?” vroeg ik. “Ik hoor een ‘maar’ in je stem.”

Angela haalde haar schouders op. “Ach,” zei ze, “je kunt het natuurlijk proberen, maar ik denk niet dat je veel kans maakt.”

Ik legde het papiertje voor mij neer op het tafeltje, wreef het netjes glad en deed alsof ik over haar woorden nadacht. “Waarom niet?” vroeg ik zonder haar aan te kijken.

“Wat denk je zelf,” zei Angela met een kort lachje, “omdat je nog maar een paar weken ervaring in deze winkel hebt natuurlijk.”

Het liefst was ik opgesprongen. Ik kon haar wel wurgen om het arrogante toontje dat ze aansloeg, maar ik bleef rustig zitten. Er viel een ietwat pijnlijke stilte.

“Wanneer wil je gaan solliciteren?”

“Dat weet ik nog niet,” zei ik zo nonchalant mogelijk, “Ik denk na het weekend, want ik heb nogal veel te doen de komende dagen.”

Na de koffiepauze stond ik eerder op dan Angela, de vacature heb ik op het tafeltje achtergelaten. Nog geen tien minuten later kwam ik terug om de lege koffiekopjes weg te halen. Het papiertje lag er niet meer. De volgende ochtend kreeg ik het terug van Angela. Ze had gezien dat ik het ‘per ongeluk’ had laten liggen, had het opgepakt en voor mij meegenomen.

Kortom, mijn zelfvertrouwen groeide, alles verliep volgens plan...

Zoals ik al had verwacht, liet Angela er geen gras over groeien. Ze reageerde nog voor het weekend op de vacature die ik haar had laten zien. Toch zat er blijkbaar diep in haar verborgen, ondanks Angela’s niet al te aangename karakter, nog een beetje gevoel. Dat bleek de volgende maandagochtend op het werk. Ze vroeg of ik even met haar naar buiten wilde lopen tijdens de pauze.

Zodra we buiten stonden vertelde Angela dat zij had gesolliciteerd op de baan. Enigszins schuldig kijkend zei ze nog wel dat het vervelend voor mij was, omdat ik de vacature nu eenmaal had gevonden. De schuldige blik maakte al snel plaats voor een zelfgenoegzame uitdrukking.

“Maar ach,” zei ze schouderophalend, “het was sowieso niets voor jou geweest. De eigenaar van de zaak vertelde dat hij iemand nodig met een gedegen vakkennis en ervaring. Hij was bijzonder ingenomen met mijn CV.”

Ik fronste mijn wenkbrauwen. “Ben je dan al meteen aangenomen voor de baan?”

Angela knikte bevestigend.

“Nou, leuk is dat. Je had mij toch wel de kans moeten gunnen om het op z’n minst te proberen. Ik heb straks geen werk meer, daar had je wel even bij kunnenilstaan.”

Gedurende hooguit enkele seconden keek Angela enigszins beduusd.

“Misschien wil Manon jou mijn baan wel aanbieden na mijn opzegperiode,” zei ze snel, “want volgens mij is ze heel tevreden over je.

“Zou je denken?” vroeg ik quasi bescheiden, alsof ik daar zelf niet al lang over had nagedacht.

Nu knikte Angela hevig. “Ja, ik weet het zeker. Manon gaat jou vast mijn baan aanbieden wanneer ik opzeg.”

We spraken nog even kort met elkaar, waarbij Angela vertelde dat zij Manon aan het eind van de dag haar ontslag zou aanbieden. Ik was benieuwd of ze dat inderdaad ging doen, voorlopig leek alles in ieder geval de goede kant op te gaan.

Angela had zowaar woord gehouden, direct na sluitingstijd had ze haar baan opgezegd. Nog dezelfde avond belde Manon. Ze bracht mij op de hoogte van het aanstaande vertrek van Angela en vroeg of ik er iets voor voelde om haar plaats in te nemen. Vanzelfsprekend ging ik onmiddellijk op haar aanbod in. Manon was hoorbaar tevreden, omdat ze nu niet op zoek hoefde te gaan naar een nieuwe medewerkster. Ikzelf was intens opgelucht dat zij blijkbaar niet had getwijfeld, maar meteen naar mij had gebeld voor de baan. Het was me dus heel goed gelukt om een goede indruk op Manon te maken. Niet alleen vanwege mijn werk in de winkel, maar waarschijnlijk ook omdat ik